

Mandylion – Jamila Betten

Deze icoon heet de Mandylion, wat zo iets betekent als “niet door mensen handen gemaakt”.

In de Griekse Orthodoxie gaat het verhaal dat de keizer van Syrië, Abgar van Odessa, zeer ernstig ziek was. Niemand kon hem genezen. Op een gegeven moment had hij horen vertellen over Jezus, die de zieken kon genezen. En de keizer wilde ook graag door hem genezen worden.

Hij stuurde een slaaf op weg om Jezus te laten halen. Echter dit was niet mogelijk, maar wat Jezus wél deed, was een doek met de afdruk van zijn gelaat meegeven. De slaaf aanvaardde de terugreis en bij de keizer aangekomen, overhandigde hij hem het doek.

De keizer genas op wonderbaarlijke wijze. De kracht van Jezus was zo groot dat hij op afstand door middel van het doek kon genezen!

En zo is het gekomen dat men deze afbeelding de naam gaf: "niet door mensenhanden gemaakt”.

Iconen worden ook wel “vensters van licht” genoemd. Bij het vervaardigen van een icoon wordt er vanuit het donker naar het licht gewerkt. Iconen worden door de orthodoxe kerk gezien als een venster, dat tussen de aardse en de hemelse wereld is geplaatst. Het gelaat van Christus, van de moeder Gods en/of van Heiligen en Engelen, voor allen geldt: het is een afdruk van het Hemelse Wezen zelf. De gouden achtergrond of de nimbus (ook wel aureool genoemd) is het heilige licht dat de afgebeelde heilige omgeeft. Alle iconen hebben hun eigen verhaal. Al in de 16^e eeuw werden er bij het maken van iconen richtlijnen en raadgevingen gedaan.

Alvorens aan een icoon te beginnen gaf men eerst een kruisteken en zei men het iconografisch gebed. Voordat met het werk begonnen werd, werd men geacht stil te bidden en je vijand te vergeven. Men mocht niet vergeten:

1. De vreugde om de iconen in de wereld te verbreiden.
2. De vreugde van het werk zelf van de iconenschilder.
3. De vreugde om in gemeenschap te zijn met de Heilige wiens beeld je schildert.

En hoewel ik er de laatste tijd te weinig aan toe kom: ik ervaar het maken van een icoon als heel fijn en mooi. Niet continu natuurlijk, want onderweg kom je ook moeilijkheden tegen, maar de aandacht, de stilte en vreugde zijn uiteindelijk belangrijker. Je zou het een vorm van mediteren kunnen noemen, of bidden, bewustwording of hoe je het noemen wilt.